

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.082/2018/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Tatár László Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Tatár László ügyvéd) által képviselt **felperes neve, felperes székhelye.** szám alatti székhelyű **felperesnek** – a Hajdú Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Hajdú István ügyvéd) által képviselt **alperes neve, alpres székhelye** szám alatti székhelyű **alperes** ellen ingó kiadása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. november 22. napján kelt 11.G.40.107/2017/7. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **megváltoztatja**, és mellőzi a felperest perköltség fizetésre, valamint elsőfokú eljárási illeték fizetésre kötelezését.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 900.000,- (Kilencszázezer) forint első- és másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 150.000,- (Egyszázötvenezer) forint mérsékelt összegű eljárási illetéket, valamint 71.100,- (Hetvenegyezer-egyszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság által megállapított, jelen perben releváns tényállás szerint a felperes, mint megrendelő és az alperes, mint vállalkozó 2012. december 15-én kötött építési vállalkozási szerződést, mely **helység neve** helység külterületén lévő ingatlanon üvegház-építési és belső technológiai szerelési munkák elvégzésére vonatkozott. A vállalkozót terhelő teljesítési körbe tartozott egy az üvegházrendszer hőmérsékletét szabályozó, **klímacomputer típusa** típusú klímakomputer leszállítása, és helyszíni beszerelése, beüzemelése is. A készülék leszállítása 2013. március 18-án kiállított teljesítési igazolási jegyzőkönyv szerint megtörtént, a felperes pedig három részletben teljesítette ezen ingóságra nézve fennálló vételár-fizetési kötelezettségét. A beruházás elhúzódnása miatt 2013. november 14-én a felperes az ingóságot szakszerű megőrzés céljából visszaadta az alperesnek. Ennek kapcsán a felek írásban rögzítették, ennek oka az volt, hogy a beruházás kivitelezése nem az előre tervezett ütemben halad, és egyértelműen látható, hogy a tél beállta előtt, annak befejezésére már nem kerül sor. A klímakomputer a szélsőséges hőmérséklet-ingadozásokat károsodás nélkül nem viseli el, ezért az állagmegóvás érdekében az alperes vállalta a telephelyén a berendezés szakszerű tárolását mindaddig, amíg a beruházás abba a szakaszba nem kerül, hogy a biztonságos beépítés megtörténhessen. A peres felek között 2013. nyarán az építkezés

további elhúzódása miatt vita keletkezett, az alperes 2013. év második felében beszüntette a munkálatokat. A per tárgyát képező klímaberendezést pedig továbbra is birtokában tartotta.

A felperes jelen per vitelére meghatalmazott jogi képviselője 2017. augusztus 8-án írásban szólította fel az alperes jogi képviselőjét az ingóság átadására. Ebben a jogi képviselő magát, mint a felperesi kft. képviselőjét tüntette fel, az ügyvédi iroda bélyegzőjének használatával adott ellenjegyzés mellett. A felszólításhoz külön, a felperestől származó meghatalmazást nem továbbított. Az alperest jelen perben képviselő ügyvéd 2017. augusztus 14-én e-mail útján adott válaszában azt jelezte, hogy olyan érvényes meghatalmazással ügyfelétől nem rendelkezik, amely lehetővé tenné a berendezés kiadása iránti intézkedését. Utalt arra is, hogy ügyfele (alperes) fogja eldönteni, hogy erre vonatkozóan külön megbízást ad-e számára.

Az említett előzményeket követően indította meg a peres eljárást a felperes, kereseti kérelmében a pontosan körülírt klímakomputer hiánytalan és hibátlan állapotban történő kiadására kérte kötelezni az alperest. Másodlagosan 39.850.000,- forint ellenérték megfizetésére, amennyiben az ingókiadás teljesítése elmarad.

Az alperes a kereset teljesítését érdemben nem ellenezte. Állította, hogy a perre okot nem adott, hivatkozása szerint a felperes által kiadni kért ingóság vonatkozásában őrzési, tárolási szerződést kötött, mely jelenleg is hatályban van. A kiadás feltétele, hogy a beruházás abba a stádiumba kerüljön, hogy a biztonságos beépítés megtörténhessen. Emellett az alperes a per során hajlandóságot mutatott a kereseti kérelem teljesítésére. Utalt arra, hogy a felperes jogi képviselőjének szabályos meghatalmazás hiányában küldött, pert megelőző írásbeli felszólítása hatálytalan, arra ezért nem válaszolt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelem szerint kötelezte az ingóság kiadására alperest, de a felperest kötelezte, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 889.000,- forint perköltséget, továbbá ugyancsak a felperest kötelezte, 150.000,- forint le nem rótt, mérsékelt összegű eljárási illeték megfizetésére. A per fő tárgyát érintő marasztalás tekintetében utalt a Pp. 221. § (2) bekezdésére, mely alapján a keresetet elismerő alperesi nyilatkozatra tekintettel az ítélet részletes jogi indokolása mellőzhető volt. Az ingókiadásra vonatkozó rendelkezést a Pp. 231. § d) pontja alapján előzetesen végrehajthatónak nyilvánította. A perköltség, illetve illeték tekintetében megállapította, hogy az alperes a perre okot nem adott, tekintve, hogy a pert megelőző felszólító levélhez a felperestől származó meghatalmazását az eljáró ügyvéd nem csatolta, így az joghatályos felszólításnak nem minősül. A letét tárgyát így hatályos, írásbeli nyilatkozattal a pert megelőzően nem követelte vissza a felperes. A kiadás elmaradása az alperesnek nem volt felróható, aki a perre okot sem szolgáltatott, így a Pp. 80. § (1) bekezdése alapján az azonnali elismerő nyilatkozatra is tekintettel az alperes költségében a bíróság a felperest talált marasztalhatónak. Hasonló jogi indokok alapján került sor az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, de az alperesi elismerésre tekintettel 10%-ra mérsékelt elsőfokú eljárási illeték felperesre hárítására is.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kizárólag az öt perköltségben, valamint illetékfizetésben marasztaló rendelkezések megváltoztatását, azok mellőzését kérte, egyúttal az alperes javára történő marasztalását az első- és másodfokú perköltségben. Tévesnek ítélte az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint az alperes a perre okot nem szolgáltatott. Álláspontja szerint külön meghatalmazás csatolása nélkül is hatályos volt a pert megelőző írásbeli felszólítás, melyre lényegét tekintve az alperes visszautasító választ adott ugyancsak jogi képviselője útján. A Kúria eseti döntéseire hivatkozással hangsúlyozta, a meghatalmazás attól függetlenül érvényes, hogy azt az ellenérdekű féllel közölték-e, a meghatalmazottal hatályosan

közölt meghatalmazás alapján a meghatalmazott, a meghatalmazás csatolása nélkül is hatályos jognyilatkozatot tehet harmadik személy irányában. Megjegyezte, hogy a peres felek között a jogvita kialakulása 2014-ig nyúlik vissza, már ekkor az egész beruházással kapcsolatos késedelmi kötbérigényt közölt írásban jogi képviselőként. A 2014. június 12-i ezen felszólításhoz egyező dátumú ügyvédi meghatalmazást már ekkor csatolt. Ennek megfelelően alperesnek már korábban tudomása volt arról, hogy ő a felperes perbeli jogvitával kapcsolatos jogi képviselőjeként jár el. Megjegyezte, az alperes rosszhiszeműségét mutatja, hogy az elsőfokú ítélet ellenére a per tárgyát képező ingóság kiadása továbbra sem történt meg, és a teljesítés kikényszerítésére kezdeményezett bírósági végrehajtási eljárás is eredménytelen maradt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a perben eljáró felperesi jogi képviselő a pert megelőzően anélkül tett az őrzési letétben lévő ingóság kiadására irányuló jognyilatkozatot, hogy képviseleti jogosultságát bármilyen módon igazolta volna. Ez alapján az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le arra nézve, hogy az alperes a perre okot nem adott. Jelezte, az általa birtokban tartott ingóságot raktárában előkészítette az átadás-átvételre.

A felperes fellebbezése **alapos**.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemmel egyező, ingókiadásra kötelezést tartalmazó érdemi ítéleti rendelkezését az alperes keresetet elismerő nyilatkozatára alapította, ezért az ítélet részletesebb indokolását a Pp. 221. § (2) bekezdése alapján valóban mellőzhette. A felperesi fellebbezés kizárólag a perköltség és illetékviseléssel kapcsolatos ítéleti rendelkezéseket támadta, vitatva azon bírói álláspontot, mely szerint az alperes a perre okot nem adott, és ezért a Pp. 80. § (1) bekezdés szerinti szabályt alkalmazta. A fellebbezési szakban ezzel kapcsolatban kialakult jogvita elbírálása során mindenekelőtt tehát a pert megelőző felszólítás hatályosságát kellett az ítéletábrának vizsgálnia.

Az írásban közölt egyoldalú nyilatkozat hatályosságához a perben még alkalmazandó 1959. évi Ptk. 199. §-a utaló szabálya szerint irányadó Ptk. 214. § (1) bekezdése szerint az szükséges, hogy az a másik félhez megérkezzék. Emellett kétségtelenül jelentőséggel bír az is, hogy ha a felszólítást ügyvéd küldi meg, akkor az ő képviseleti jogosultsága fennálljon. Az alperes által utólag, a perben kétségbe vont hatályosságú 2017. augusztus 8-i írásbeli felszólítást, a felperest utóbb a perben is írásbeli meghatalmazással képviselő ügyvédi iroda azzal a feltüntetéssel látta el, hogy azt a felperesi kft. képviseletében intézi az alperes jogi képviselője felé. Az írásbeli felszólítás emellett az ügyvédi iroda cégbélyegzőjével és az eljáró ügyvéd személyes aláírásával is el volt látva. Mindez egyértelműen arra utalhatott a címzett számára, hogy az ekkor eljáró ügyvéd a felszólítás időpontjában a felperestől erre vonatkozó meghatalmazással rendelkezett. Kétségtelen tény, hogy a konkrét írásbeli meghatalmazás csatolására nem került sor.

A felszólítás időpontjában az ügyvédi meghatalmazásra nézve hatályos szabályokat még az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. tv. (Ütv.) 26. §-a tartalmazta, részletezve az ügyvédeknek adott meghatalmazás érvényességi feltételeit, valamint az ügyvéd képviseleti jogkörét. Azonban sem ebből, sem pedig a Pp. 69. § (1) és (2) bekezdés rendelkezéseiből nem következik az, hogy az alakszerű ügyvédi meghatalmazás megküldése előfeltétele lenne annak, hogy az ügyvéd, mint jogi képviselő által írt fizetési felszólítólevél joghatályosnak minősüljön. A bírói gyakorlat ezt másfelől közelítve úgyis megfogalmazta, hogy a Ptk. 222. §-a szerinti képviseleti jogot a képviselőhöz, a másik félhez, vagy az érdekelt hatósághoz intézett nyilatkozattal lehet létesíteni, az ilyen meghatalmazás ellenérdekű féllel való közlésének hiánya azonban a meghatalmazás hatályosságát nem érinti. Ennek alátámasztásául a felperes helyesen idézett a Kúria BH 2000/115. számú eseti döntése indokolásából. Ehhez kapcsolódóan megjegyzi az ítéletábra, hogy ha a felszólítólevél

címzettje kétségbe vonja az ügyvéd képviseleti jogosultságát, úgy nyilvánvalóan kérheti annak igazolását, azonban legfeljebb az így igényelt igazolás tanúsításának elmaradása eredményezheti a felszólítólevél hatálytalanságát. E tekintetben a BDT 2013/2918. számú eseti döntés jogi indokolásának megállapításai tekinthetők irányadónak.

Az adott esetben azonban az alperesi jogi képviselő nem cáfolta azt, hogy a felszólítólevelet kézhez vette, és a válaszlevél tartalmából sem tűnik ki az, hogy kétségbe vonta volna ekkor még az eljáró ügyvéd meghatalmazásának kiterjedését az ingó kiadása iránti felszólításra nézve. Ezt életszerűvé teszi az a fellebbezéshez kapcsolódóan tisztázott azon tényállási elem, hogy meghatalmazással együtt megküldött felperesi írásbeli felszólításra a felek közti jogvitában korábban már sor került. A felperesi jogi képviselő pert megelőző felszólítása tehát hatályos volt, az e-mail üzenetben adott rövid alperesi válasz tartalmát tekintve, az ingókiadásra történő felszólítástól való elzárkózásnak tekinthető, mindezekre tekintettel az ítéletábra álláspontja szerint a pert megelőző egyeztetés a felek között lezajlott, annak eredménytelensége indokoltá tette a felperesi perindítást.

Az alperes a perre okot adott, így nem alkalmazható a Pp. 80. § (1) bekezdés speciális rendelkezése. A perköltség viselésre nézve a Pp. 78. § (1) bekezdés általános szabálya az irányadók. Ennek megfelelően a pereszesnek minősülő alperes köteles a felperes jogi képviseletével felmerült költségek megfizetésére. Ez vonatkozik az eredményes fellebbezést benyújtó felperes másodfokú eljárási költségeire is. Az elsőfokú perköltség összegét az ítéletábra a per főtárgyának értékéből (39.850.000,- forint) kiindulva a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés b) pont, valamint a (6) bekezdés alapján 880.000,- forintban állapította meg, míg a másodfokú eljárási költséget (az eredményes fellebbezéshez kapcsolódó felperes részére járó ügyvédi munkadíjat) a 889.000,- forint fellebbezett perköltségnek megfelelő másodfokú pertárgyérték után az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont, valamint az (5) és (6) bekezdések alapján 20.000,- forint összegben határozta meg. Ekként a két perköltség együttes összege 900.000,- forintot tesz ki.

A másodfokú eljárásban is megalapozatlan fellebbezési ellenkérelmet előterjesztő alperes ugyancsak a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles mérsékelt összegű elsőfokú eljárási illeték, valamint másodfokú pertárgyértékhez igazodóan számított le nem rótt fellebbezési eljárási illeték utólagos megfizetésére az állam részére (6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) és (3) bekezdés).

Az ítéletábra a kizárólag a perköltség- és eljárási illetékviselést érintő fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és az ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Szeged, 2018. május 15.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.. Dobler László s.k.. Béri András s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró